

Schijndood

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Valse spelletjes

Verloren meisjes

Schijndood

Angela Marsons

Schijndood

Deel 4 van de *Kim Stone*-serie

De doden vertellen geen geheimen.
Tenzij je luistert.

ISBN 978-90-225-9152-9

ISBN 978-94-023-1551-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6475-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Play Dead*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Henry Steadman

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2015 Angela Marsons

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan mam en pap – Gill en Frank Marsons – hun trots en
aanmoediging me blijven inspireren.*

Dank jullie wel dat jullie meegaan op deze reis, en die leuker maken.

Ik hou van jullie allebei.

PROLOOG

Old Hill, 1996

Ik wist al voordat ik haar aanraakte dat ze dood was. En toch raakte ik haar alsnog aan.

De huid voelde koud toen mijn vinger over haar onderarm streek. Hij hield even stil bij de moedervlek onder haar elleboog. Die zou nooit meer groter worden door een beweging van haar. Die zou ik nooit meer zien terwijl ze haar armen naar me uitstreekte en me omhulde met haar warmte.

Ik streeelde zacht de zijkant van haar gezicht. Ze reageerde niet, dus streek ik krachtiger over de huid, maar haar ogen bleven op het plafond gericht.

‘Laat me niet in de steek,’ zei ik terwijl ik mijn hoofd schudde, alsof mijn ontkenning het niet waar zou maken.

Ik kon me mijn leven niet voorstellen zonder haar. We waren zo lang alleen maar met ons tweeën geweest.

Om er zeker van te zijn, hield ik mijn adem in en keek naar haar borst, om te zien of die zou uitzetten. Ik telde tot drieëntwintig voordat mijn adem me ontsnapte. Haar borst had niet bewogen – geen moment.

‘Zal ik water opzetten, mammie? We zouden ons lievelingsspelletje kunnen doen. Ik zal alles klaarzetten,’ zei ik terwijl de tranen tevoorschijn kwamen. ‘Mammie, wakker worden,’ riep ik, terwijl ik hard aan haar arm schudde. ‘Alsjeblieft, mammie, ik wil niet dat je weggaat. Ik dacht eerst van wel, maar dat is niet zo.’

Haar hele lichaam schommelde doordat ik zo krachtig duwde. Haar hoofd bewoog heen en weer op het kussen en heel even dacht ik dat ze nee zei. Maar zodra ik stopte, stopte zij ook. Haar schuddende hoofd kwam als laatste tot stilstand.

Ik zakte op mijn knieën terwijl ik snikte in haar hand en hoopte dat mijn tranen toverkracht hadden. Ik wenste dat de spieren zich zouden aanspannen, hunkerde ernaar dat de handpalm zou reageren. Dat ik die vingers door mijn haar zou voelen gaan.

Ik greep haar levenloze hand vast en legde hem op mijn hoofd. ‘Toe dan, mammie, zeg het,’ zei ik, terwijl ik mijn hoofd rond liet gaan onder haar roerloze vingers. ‘Zeg me... zeg me dat ik het liefste meisje van de hele wereld ben.’

Black Country, heden

Kim hurkte achter de afvalcontainer. Na een kwartier in dezelfde houding raakten haar dijen gevoelloos.

Ze sprak omlaag naar haar jas. ‘Stace, al nieuws over het aanhoudingsbevel?’

‘Nog niet, baas,’ hoorde ze in haar oortje.

Kim bromde. ‘Ik ga niet wachten tot ik een ons weeg, mensen.’

In haar ooghoek zag ze Bryant zijn hoofd schudden.

Zijn lijf hing boven een openstaande motorkap, recht tegenover het beoogde pand.

Bryant was altijd de verstandigste. Zijn voorzichtige karakter dicteerde dat ze alles volgens het boekje deden en daar had ze mee ingestemd. Tot op zekere hoogte. Maar ze wisten allemaal wat er gaande was in dat huis. En dat moest vandaag stoppen.

‘Wil je dat ik dichterbij kom, baas?’ vroeg Dawson gretig in haar oor.

Ze stond op het punt om nee te zeggen, toen zijn stem nogmaals in haar oor klonk.

‘Baas, mediterrane man nadert vanaf andere kant van de straat.’ Een korte stilte. ‘Een meter zeventig, zwarte broek en grijs t-shirt.’

Kim schoof nog verder naar achteren. Ze was twee panden verwijderd van het huis dat hun doel was en zat ingeklemd tussen een afvalbak en een hortensia, maar ze mocht het risico niet lopen om gezien te worden. Op dit moment hadden zij het voordeel dat ze niet werden verwacht, en dat wilde ze zo houden.

‘Identiteit bekend, Kev?’ vroeg ze in haar jas.

‘Nee.’

Ze sloot haar ogen en wenste dat de persoon voorbij zou lopen. Ze wilden geen derde man in het huis. Momenteel waren zij in de meerderheid.

‘Hij is naar binnen gegaan, baas,’ zei Bryant vanaf de overkant van de straat.

Verdomme, dat kon maar één ding betekenen. Hij was een klant.

Ze drukte op de knop van de microfoon. Waar bleef dat stomme aanhoudingsbevel? ‘Stace?’

‘Nog niets, baas.’

Ze hoorde de twee mannen elkaar begroeten toen de deur van het betreffende pand openging.

Kim voelde het bloed door haar lichaam kolken. Elke vezel van haar lichaam verlangde ernaar om naar de voordeur te rennen, binnen te vallen, de bewoners in de boeien te slaan, hen op hun rechten te wijzen en zich pas later te bekommeren om het papierwerk.

‘Baas, nog even geduld,’ zei Bryant van onder de motorkap.

Alleen hij wist precies waar ze aan dacht.

Ze stopte de portofoon weg zonder iets te zeggen als reactie op zijn woorden.

Als ze het pand binnenging zonder een arrestatiebevel, zou deze zaak waarschijnlijk nooit voor de rechter komen.

‘Stace?’ vroeg ze weer.

‘Niets, baas.’

Kim hoorde de wanhoop en wist dat Stacey net zo graag het juiste antwoord wilde geven als zij dat wilde krijgen.

‘Oké, jongens, ik ga over op plan B,’ zei ze in de microfoon.

‘Wat is plan B?’ hoorde ze Dawson vragen.

Ze had werkelijk geen idee.

‘Doe maar gewoon mee,’ zei ze, terwijl ze overeind kwam.

Ze ontsnapte aan de greep van de hortensia en stampte haar onderbenen weer tot leven. Ze streek met haar handen over haar zwarte canvas jas voor het geval dat er sap van de bloemen op haar kleren terecht was gekomen.

Ze beende resoluut naar de voorkant van het huis en over de stoep, alsof ze niet zojuist uit de tuin van een van de burens was gekropen. Onder het lopen duwde ze het snoer van haar oortje onder haar haren.

Ja, het aanhoudingsbevel was er bijna, maar die man was hoogstwaarschijnlijk een klant, en die gedachte kon ze niet verdragen.

Ze draaide iets opzij, zodat haar oortje zich aan de straatkant bevond.

Ze klopte op de deur en plakte een glimlach op haar gezicht. Bryant siste in haar oortje, wat ook onder haar haren nog te horen was.

‘Baas, verdomme, wat...’

Ze bracht een vinger naar haar lippen om hem tot stilte te manen toen ze binnen voetstappen hoorden.

De deur werd opengedaan door Ashraf Nadir.

Kim hield haar blik neutraal, alsof ze hem niet de afgelopen zes weken nauwlettend in de gaten hadden gehouden.

Op zijn gezicht verscheen meteen een frons.

‘Hallo daar, zou u me kunnen helpen? We staan daar met pech,’ zei ze, terwijl ze naar Bryant knikte. ‘Volgens mijn man is het iets ingewikkelds, maar ik denk dat het gewoon aan de accu zou kunnen liggen.’

Hij wierp een blik over haar schouder en Kim wierp een blik over de zijne. De andere twee bewoners voerden een gesprek in de keuken. Er werd een stapeltje bankbiljetten uitgewisseld.

Ashraf begon zijn hoofd te schudden.

‘Nee... Het spijt me...’ Zijn stem had een zwaar accent. Ashraf Nadir was pas zes maanden geleden uit Irak hiernaartoe gekomen.

‘Hebt u misschien een startkabel waarmee we het kunnen proberen?’

Weer schudde hij zijn hoofd. Hij stapte naar achteren, en Kim zag de voordeur haar kant op komen.

‘Meneer, weet u zeker...?’

De deur bleef verder dichtgaan.

‘Hebbes, baas,’ schreeuwde Stacey in haar oor.

Kim stak haar rechtervoet in de opening en wierp haar volle gewicht tegen de deur. Ze voelde een luchtstroom terwijl Bryant verscheen.

‘Ashraf Nadir, politie, met een huiszoekingsbe...’

De voordeur gaf mee. Ze duwde hem open en zag Ashraf door het huis stormen, daarbij de andere twee bewoners omverstotend als kegels op een bowlingbaan.

Ze rende achter hem aan, volgde hem door de achterdeur.

De achtertuin stond vol met struiken. Rechts van haar stak een oude bank uit de begroeiing tegen een vervallen schutting. Ashraf stormde vooruit, verder de tuin in. Kim stooft achter hem aan, het lange gras opzischoppend dat zich om haar enkels probeerde te wikkelen.

Ashraf bleef heel even staan en keek verwoed om zich heen.

Zijn oog viel op een tuinhuisje dat deels aan het zicht onttrokken werd door woeste klimop.

Hij sprong op een emmer en zocht met zijn voeten steun tegen de bakstenen. Kim reikte vanaf de grond, maar kreeg zijn voet net niet te pakken.

‘Verdorie,’ bromde ze, terwijl ze stap voor stap zijn route volgde.

Toen ze zichzelf op het dak van het schuurtje hees, was Ashraf zich aan de andere kant naar beneden aan het laten zakken.

Kim wist dat ze in het nadeel was en hij wist het ook. Om zijn dunne lippen verscheen een glimlach, terwijl hij uit het zicht verdween.

Zijn triomfantelijke blik was olie op het vuur van haar vastberadenheid.

Ze nam even de tijd om de tuin te overzien waarin hij gesprongen was en zag iets wat hij niet had gezien.

Het perceel was open en ordelijk, met een goed verzorgd gazon en een terras. De rechterkant grensde aan het volgende perceel.

De linkerkant was afgeschermd door een hek van ruim twee meter hoog met een anti-klimstrip aan de bovenkant. Maar voor het hek bevonden zich twee dingen die een stuk interessanter waren.

Kim ging op het schuurtje zitten en liet haar voeten over de rand bungelen. En wachtte.

Twee Duitse herders kwamen achter het huis vandaan en Ashraf bleef abrupt staan.

Kim hoorde Bryants stem in haar oortje.

‘Baas... waar ben je?’

‘Kijk aan de achterkant,’ antwoordde ze in de microfoon.

‘Ehm... baas, je zit op het schuurtje.’

Bryants grote opmerkzaamheid deed haar steeds opnieuw versteld staan.

Omdat ze wist dat haar belangrijkste verdachte nergens heen zou gaan, gingen haar gedachten meteen naar de reden van deze politie-inval op deze zondagochtend.

‘Heb je hem?’ vroeg ze.

‘Zeker,’ antwoordde hij.

Kim legde haar handen aan weerszijden van haar dijen en keek toe hoe de geelbruin met zwarte honden op Ashraf afliepen om hun territorium terug te eisen.

Hij deinsde naar achteren voor de dieren; zijn lichaam verlangde ernaar om te vluchten, terwijl zijn geest zocht naar andere mogelijke ontsnappingsroutes.

‘Hulp nodig daar, baas?’ kraakte Bryant in haar oor.

‘Nee hoor, ik ben zo terug.’

Ashraf zette nog twee stappen naar achteren en draaide haar kant op.

Ze zwaaide even naar hem.

De Duitse herders deden evenveel stappen als hij.

Hoewel ze langzaam bewogen, was door de blik in hun ogen en de

spanning in hun nek wel duidelijk wat ze van plan waren.

Ashraf keek nog één keer naar de honden en besloot dat hij meer kans maakte bij Kim.

Hij draaide zich om en stormde naar haar toe. Zijn plotselinge beweging maakte de ingehouden agressie in de honden los, die blaffend achter hem aan gingen. Kim liet haar rechterhand zakken en trok hem in veiligheid.

De honden sprongen en blaften en misten zijn hielen op een haar na.

De man die ze vasthad leek totaal niet meer op de man die de voordeur had geopend.

Ze kon zijn hele lichaam voelen trillen door de hartslag in zijn dunne pols. Zijn voorhoofd was bedekt met zeetdruppels. Zijn ademhaling was zwaar en moeizaam.

Kim reikte met haar linkerhand in haar achterzak en boeide zijn rechterpols voordat hij de kans kreeg om nieuwe moed te verzamelen. Ze ging hem niet nog een keer achterna.

‘Ashraf Nadir, ik arresteer u op verdenking van de ontvoering en onrechtmatige opsluiting van Negib Hussain. U hoeft niets te zeggen. Maar het kan nadelig zijn voor uw verdediging als u zwijgt over iets wat u later in de rechtbank wilt gebruiken. Alles wat u wel zegt kan als bewijs worden gebruikt.’

Ze draaide hem om op het dak van het schuurtje, zodat zijn gezicht naar het perceel gericht was waar ze naartoe gingen.

Met zijn volle een meter tweeëntachtig stond Bryant daar met zijn armen over elkaar en zijn hoofd schuin.

‘Ben je nou eindelijk klaar, baas?’

Ze bracht Ashraf dichterbij de rand. Ze had hem graag een zet naar voren gegeven zodat hij op zijn hoofd viel, maar volgens de gedragsregels was onnodig geweld tegen gearresteerde verdachten uit den boze.

Ze leunde tegen zijn schouder en dwong hem te gaan zitten.

‘Zijn rechten verteld?’ vroeg Bryant, terwijl hij de man naar de grond liet zakken.

Ze knikte. Het dak van een tuinhuisje was niet de vreemdste plek waar ze iemand gearresteerd had, maar het stond waarschijnlijk wel in de top vijf.

Bryant pakte Ashraf bij zijn handboeien vast en duwde hem vooruit.

‘Wat belemmerde hem in zijn vlucht?’

‘Twee Duitse herders.’

Bryant keek opzij naar haar. ‘Nou, ik had waarschijnlijk voor de honden gekozen.’

Kim negeerde hem en ging als eerste de achterdeur door.

De tweede verdachte en de klant waren geboeid en werden in de gaten gehouden door Dawson en twee agenten in uniform.

Ze keek met een vragende blik in haar ogen naar Dawson.

‘Woonkamer, baas.’

Kim knikte en ging de deur naast de hal door.

Op de bank zat Stacey zo’n halve meter van een dertienjarige jongen met enkel een onderbroek en een T-shirt aan onder Bryants jas, die hem kleiner maakte en hem op een peuter liet lijken die zich had verkleed.

Met zijn hoofd gebogen, zijn benen bij elkaar, was hij zachtjes aan het snikken.

Kim wierp een blik op de wringende handen. Ze legde haar eigen handen erop. ‘Negib, je bent nu veilig. Begrijp je dat?’

Zijn huid voelde koud en klam.

Kim pakte zijn beide handen vast om het trillen te stoppen.

‘Negib, je moet naar het ziekenhuis en dan halen we je vader...’

Het hoofd schoot omhoog en begon te schudden. De schaamte gloeide in zijn ogen en Kim dacht dat haar hart zou breken.

‘Negib, je vader houdt ontzettend veel van je. Als hij niet zo had aangedrongen, waren we hier nu niet.’ Ze haalde diepe adem en dwong hem om haar aan te kijken. ‘Het is niet jouw schuld. Niets hiervan is jouw schuld en je vader weet dat.’

Ze zag hoeveel moeite het de jongen kostte om zijn tranen te bedwingen.

Ondanks de pijn, de vernedering en de angst die dit kind voelde, wilde hij niet in huilen uitbarsten.

Kim moest denken aan een andere dertienjarige die zich precies hetzelfde had gevoeld.

Ze strekte haar arm en raakte zachtjes zijn wang aan. Ze sprak de woorden uit die zij toen zo graag had willen horen.

‘Lieverd, het komt goed, dat beloof ik.’

De woorden ontketenden een stortvloed van tranen vergezeld van luid, schokkerig gesnik. Kim leunde naar voren en trok hem tegen zich aan.

Ze staaarde over zijn hoofd heen terwijl ze dacht: toe maar, lieverd, laat het er maar uit.

Jemima Lowe voelde hoe handen haar enkels omsloten.

In één plotselinge beweging werd ze uit het busje getrokken. Haar rug raakte als eerste de grond, daarna haar hoofd. Pijn schoot door haar schedel als een lichtflits in het duister. Een paar tellen was ze zich alleen maar bewust van de scherven pijn.

Laat me alsjeblieft gaan, zei ze geluidloos, aangezien ze haar mond niet kon bewegen.

De spieren in haar lichaam waren afgesneden van haar hersenen. Haar ledematen gehoorzaamden haar niet meer. Haar geest schreeuwde van alles, maar de rest van haar lichaam luisterde niet. Ze kon met gemak een halve marathon rennen. Ze kon het Kanaal over zwemmen, heen en terug. Ze kon de afstand van een triatlon fietsen. Maar op dit moment kon ze zelfs geen vuist maken. Ze vervloekte haar eigen lijf omdat het haar in de steek liet en zich overgaf aan het bedwelmingsmiddel dat haar teisterde.

Ze voelde hoe ze werd gedraaid op de grond. Het grind prikte in haar onderrug waar haar topje was opgekropen.

Haar lichaam werd voortgesleept aan de enkels. Plotseling schoot haar het beeld te binnen van een holbewoner die een karkas van een pasgedood dier naar huis sleepte voor zijn gezin.

De textuur onder haar veranderde. Dit was gras. Haar hoofd bonkte op en neer, terwijl haar lichaam werd voortgetrokken door onzichtbare handen. De hoek veranderde. Ze werd een heuvel op getrokken. Haar hoofd viel opzij. Haar wang stootte tegen een kleine rots.

Ze beval haar handen om de grond beet te pakken. Ze wist dat ze alleen een kans had als ze dit kon vertragen. Dat was de enige manier om in leven te blijven.

Haar duim en wijsvinger grepen bijna een graspolletje vast, maar gleden weer weg omdat haar vingers niet genoeg kracht hadden. Ze wist dat het bedwelmingsmiddel haar lichaam in zijn greep had. Tranen van frustratie prikten in haar ogen. Ze wist dat ze ging sterven – en ze wist ook dat ze daar niets tegen kon doen.

Een moeizame zucht van haar overmeesteraar verbrak de stilte toen de helling steiler werd en de hoek van haar lichaam veranderde.

Laat me alsjeblijft gaan, smeekte ze weer. Haar gedachten waren helderder geworden, maar haar spieren konden het tempo niet bijhouden.

Haar lichaam kwam tot stilstand. Horizontaal, haar benen op één lijn met haar rug.

‘Je wilt dat ik stop, hè, Jemima?’

Daar was die stem weer. De enige stem die ze de afgelopen vierentwintig uur had gehoord.

Ze kreeg er de rillingen van.

‘Ik wilde dat jij stopte, Jemima. Maar dat deed je niet.’

Jemima had al geprobeerd om het uit te leggen, maar ze had niet de juiste woorden kunnen vinden. Hoe kon ze ooit uitleggen wat er die dag was gebeurd? In haar gedachten had de waarheid al zo ontoereikend geleken en eenmaal uitgesproken had die nog veel erger geklonken.

‘Een van jullie duwde een sok in mijn mond zodat ik niet om hulp kon roepen.’

Ze wilde zich verontschuldigen. Sorry zeggen voor wat ze had gedaan. Het grootste deel van haar volwassen leven was ze op de vlucht geweest voor de herinnering aan die dag. Maar zonder succes. De schaamte ervoor was haar altijd bijgebleven.

Laat het me alsjeblijft uitleggen, schreeuwde haar geest door de verdoofd-

heid heen. Als ze nou maar heel even kon nadenken, dan zou ze vast wel het juiste kunnen zeggen.

Het lukte haar om haar mond te openen. Maar voordat ze voldoende kracht had verzameld om iets te zeggen, werd er iets tussen haar lippen geduwd. Haar tong deinsde terug voor de dikke droge substantie.

‘Het enige wat ik hoor als ik ga slapen is het geluid van jouw gelach.’

Nog een handvol aarde ging haar mond in. Ze voelde hoe het verder schoof en haar luchtweg blokkeerde. Een gil welde op in haar keel, maar kon geen uitweg vinden.

‘Ik zal je gelach nooit meer horen.’

Nog een handvol werd naar binnen geduwd en toen werd er een handpalm tegen haar gezicht gedrukt. Haar wangen bolden op terwijl de aarde verschoof om plaats te maken. De enige kant die hij op kon was omlaag via haar keel.

Ze voelde hoe de adem haar lichaam verliet.

Ze probeerde weg te kronkelen van de hand die haar mond bedekte. In haar hoofd was die beweging krachtig. In het echt was het een zielig kronkeltje.

‘En toen hield je me tegen, toch, Jemima?’

Voelde het toen zo, vroeg ze zich af, terwijl haar lichaam snakte naar lucht.

Ze voelde hoe het leven uit haar stroomde, de grond in. Haar geest schreeuwde het protest waartoe haar lichaam niet in staat was.

De hand bewoog even en een kort ogenblik had Jemima de hoop dat het voorbij was.

Iets raakte haar recht in haar gezicht. Ze hoorde het geluid van brekend bot vlak voordat de pijn zich verspreidde door haar hoofd. Bloed stroomde uit haar neus en vloeide over haar lippen.

De pijn bereikte haar mond, waardoor ze het uitgilde, ook al kon ze geen geluid maken. Hierdoor schoof er nog meer aarde haar keel in.

Automatisch kokhalsde ze om het kwijt te raken, en ze begon te stikken. Ze probeerde de droge aarde door te slikken, maar die bleef in haar keel plakken als pasgegoten teer.

Tranen sprongen in haar ogen terwijl ze naar adem zocht in haar lichaam.

Een tweede klap kwam terecht op haar wang.

Haar geest schreeuwde het uit van de pijn.

Ze kronkelde op de grond. Haar kreten van afschuw bleven steken in de aarde.

Een derde klap kwam terecht op haar mond. Tandens schoten los uit haar kaken/kaakbot.

Elke vezel in haar lijf was vervuld van pijn toen ze die kalme stem weer hoorde.

‘Ik zal je gezicht niet meer zien in mijn dromen.’

Ze had nog één laatste gedachte voordat het duister haar opeiste.

Laat me alsjeblieft doodgaan.

Kim klopte één keer voordat ze het domein betrad van haar baas, hoofdcommissaris Woodward, die zetelde in een hoekkantoor op de derde verdieping van het politiebureau van Halesowen.

De hoorn van de vaste telefoon zat tegen zijn oor. Lichte ergernis verscheen op zijn gezicht, waarna hij abrupt een einde maakte aan het gesprek.

‘Geen zin om te wachten op het woord “binnen”?’ snauwde hij.

‘Eh... u vroeg me te komen, meneer,’ zei ze. Het was niet zo dat hij niet wist dat ze kwam.

Hij keek op zijn horloge. ‘Bijna een uur geleden.’

‘Echt? Zo lang geleden?’

Ze stond achter de stoel die tegenover hem stond.

Hij leunde naar achteren en keek naar haar met wat ze gokte dat een glimlach was. Maar ze durfde haar huis er niet om te verwedden.

‘Gefeliciteerd met het goede resultaat gisteren in de zaak-Ashraf Nadir. Als jij er niet zo stellig van overtuigd was dat er meer mensen betrokken waren bij dat misbruik, hadden we dat tweede pand nooit gevonden.’

Kim nam het compliment in ontvangst. Woody was er zojuist in geslaagd om haar onophoudelijke inspanningen samen te ballen tot één enkele zin. Als ze het zich goed herinnerde, waren er vier verschillende verzoeken nodig geweest om onderzoek te mogen doen naar Ashraf Nadir nadat ze hem had zien praten met een man die verdacht werd van betrokkenheid bij de geruchtmakende Birmingham-zaak. Ze had nog net niet voor zijn

kantoor gebivakkeerd, maar ze had op het punt gestaan om een tent te kopen.

Ze zette een stap naar achteren om weg te gaan.

‘Nog niet, Stone. Ik heb een paar vragen.’

O, was ze maar naar zijn kantoor geroepen voor enkel een schouderklopje. Te laat beseftte ze dat de volledige verklaringen van haar team over de inval bij Nadir keurig op een stapeltje op zijn bureau lagen.

Hij zette zijn leesbril op en pakte de eerste pagina van de bovenste verklaring op, wat hij eigenlijk niet hoefde te doen. Kim wist dat de vragen die hij haar wilde stellen al in zijn hoofd zaten.

‘Ik wil graag opheldering van je over het tijdsverschil tussen ontvangst van het arrestatiebevel en de inval in het huis van Nadir.’

‘Marginaal, meneer,’ zei ze eerlijk.

‘Minuten of seconden?’ vroeg hij.

‘Seconden.’

‘Dubbele cijfers of maar eentje?’ vroeg hij, terwijl hij zijn bril afdeed en haar strak aankeek.

‘Eén cijfer.’

Hij legde zijn bril op het bureau. ‘Stone, was het arrestatiebevel er voordat je het pand binnenging?’

Ze aarzelde niet. ‘Ja, dat was er.’ Ze liet het woordje ‘net’ weg. Ze besloot ook dat het beter was om niet te vermelden dat ze op het punt had gestaan om sowieso naar binnen te gaan. Ze kwam al genoeg in de problemen door haar impulsieve beslissingen. Bijna-missers erbij halen werd een heel ander verhaal.

Hij keek haar een aantal tellen achterdochtig aan, waarna hij met zijn vingers tegen de verklaringen tikte.

‘Afgezien van dat: waterdicht,’ zei hij.

Ze knikte begrijpend en zette weer een stap naar achteren richting de deur.

‘Zo waterdicht, dat ik vind dat jij en je team iets leuks hebben verdiend.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en spitste haar oren. Nu was zij wantrouwig.

‘Herinner je je die briefing nog over die instelling in Wall Heath?’ vroeg hij.

Ze knikte. ‘Waar ze forensisch onderzoek doen? Natuurlijk.’

Tot en met de rang van rechercheur was iedereen op de hoogte gebracht toen de plek voor het eerst in gebruik werd genomen. Die werd Westerley genoemd en richtte zich op het bestuderen van het menselijk lichaam na de dood.

Kim vroeg zich af of haar baas bevangen was door de warmte van midden juli. Zo op het eerste gezicht had de temperatuur van drieëntwintig graden hem alleen de manchetten van zijn overhemd wat lossers laten maken, maar misschien was hij vanbinnen aan het smelten.

Zaken afronden leek niet op bowlen. Eentje oplossen had geen effect op de andere. Er lagen nog veel meer zaken te wachten op de bureaus van haar teamleden en Woody wist dat.

‘Meneer, kan dat een andere keer?’ vroeg ze. ‘Mijn team heeft zes nieuwe zaken erbij gekregen sinds het weekend.’

Weer verscheen die bijna-glimlach op zijn gezicht.

‘Nee, Stone. De afgelopen paar weken heb ik zitten wachten op een goed moment, maar ik stelde het steeds uit door de zaak-Nadir. Maar vandaag maken jullie dat tripje.’

Ze had geleerd om zich erbij neer te leggen als haar baas niet te vermurwen was, en ze ging niet meer automatisch overal een discussie over aan. Toch moest ze nog één laatste poging doen.

‘Is er een bepaalde reden waarom het nu...?’

‘West Mercia heeft de afgelopen maand twee zaken opgelost met behulp van onderzoek dat is uitgevoerd aan Westerley,’ zei hij terwijl hij haar aankeek op een manier die er geen twijfel over liet bestaan dat dit gesprek ten einde was.

Ze gingen.

Haar team perste zich in haar tien jaar oude Golf, waar ze vandaag alleen maar in reed omdat ze Barney zojuist naar de hondentrimsalon had gebracht. Gewoonlijk was haar Kawasaki Ninja ruim genoeg voor haar.

Bryant propte zijn een meter tweeëntachtig op de passagiersstoel voorin, terwijl Stacey en Dawson op de achterbank schoven.

‘Riemen vast, kinders,’ zei Bryant over zijn schouders.

‘Verdomme Kev, wil je iets verder schuiven?’

‘Jezus, Stacey, je hebt meer dan genoeg ruimte.’

Kim reed de parkeergarage uit terwijl Dawson en Stacey achterin bleven bekvechten.

‘Hé, jullie twee...’ zei Bryant. Gelukkig zou hij de rust herstellen voordat zij dat moest doen. ‘Ik hoop dat jullie naar de wc zijn geweest voordat jullie instapten.’

Dawson steunde en Stacey onderdrukte een lachje.

‘Zeg, Bryant,’ zei Dawson terwijl hij naar voren leunde. ‘Heb je voor ons allemaal een lunchpa...’

‘Nog één woord,’ snauwde Kim, ‘en jullie kunnen gaan lopen. Dit is geen schoolreisje naar de dierentuin.’

Op het bureau kon ze zich tenminste terugtrekken in De Kom, zoals haar piepkleine werkkamer in de hoek van het kantoor van de Criminele Inlichtingendienst werd genoemd. In haar kleine auto kon ze geen kant op.

Stilte daalde neer als een rolgordijn.

Uiteindelijk verbrak Bryant de stilte.